III. *Wilhelmi Ernesti Tentzelii Historiographi Ducalis Saxonici Epistola de Sceleto Elephantino Tonnæ nuper effosso, ad Virum toto orbe celeberrimum Antonium Magliabechium, Serenissimi Magni Hetruriæ Ducis Bibliothecarium & Consiliarium.*

TAnta Nominis TVI apud omnes eruditos pridem invaluit admiratio, MAGLIABECHI ILLVSTRISSIME, ut quem Isaaco Casaubono defuncto cultum decernebat Mortonus, in Epitaphio exclamans: O. DOCTIORUM. QVIDQVID. EST. ASSVRGITE. HVIC. TAM. COLENDO. NOMINI. hunc TIBI vivo adhuc spirantique ultro cuncti & certatim deferant. Quare inter præcipua fortunæ melioris ornamenta reputo, ante duodecim fere annos propius TIBI innotuisse, ab eoque tempore commercium tecum litterarium coluisse, longe suavissimum ac utilissimum, cum ad TE, tanquam communem & inexhaustum omnis doctrinæ fontem, undiquaque confluat, indeq; vicissim ad alios redundet, quidquid rerum novarum in orbe litterato accidit ac geritur. Hæc caussa est potissima, qua impulsus ad TE cum primis perscribere ausus fui rarum insolitumque his terris spectaculum, initio hujus anni oculis nostris oblatum.

Tonna inter Thuringiæ Dinastias haud postrema, Erfurto propinqua, Comitibus olim Glichensibus paruit, iisque extinctis varios sortita Dominos ducatui tandem Saxo-Gothano innexa est, ex quo Serenissimus Princeps, FREDERICUS, cujus FILIVM cognominem feliciter hodie regnantem suspicimus, anno M DC LXXVII. jure emtionis hæreditario sibi suisque eam comparavit. Binos habet pagos seu villas ejusdem nominis, quorum alter appellatur Burg-Tonna, quasi castrum Tonnam, alter Grafen-Tonna, quasi Comitis Tonnam diceres. Uter illorum antiquior sit, definire nequeo: id saltem constat ex annalibus, vetustissimum pagum esse, qui *Donnaha* audit in Diplomate Ottonis Magni, anno Christi D CCCC LXXIII. dato, meaque opinione ad Burg-Tonnam spectat. Proxime pago huic adjacet mons sive collis arenosus, arenam in fundo præbens purissimam albissimamque, in variorum artificum usum longe lateque transportari solitam: quam effodientes mense Decembri superioris anni ossa quædam maxima reperiunt, ad pedes posteriores spe-

ctantia, unum novendecim librarum pondere; deinde globum sive caput rotundum acetabulo insertum, capite viri majus, novemque librarum; hinc majus os femori simile, triginta duarum librarum. Soluto post novi anni initium frigore amplius inquirentes, offendunt spinam dorsi cum costis adhærentibus, profundiusque in arena abditos globos longe majores binos, una cum ossibus eo pertinentibus, pedum nempe anteriorum; tum os humeri, quatuor pedes longum, duasque spithamas latum cum dimidia: mox vertebras colli cum vertice acuminato; denique caput prægrande cum quatuor dentibus molaribus, quorum singuli duodecim libras pendebant, & duobus maximis dentibus sive cornubus, duarum & dimidiæ spithamæ crassitie octoque pedum longitudine ex capite prodeuntibus. Ut caput melius conspiceretur, collis duodecim fere cubitorum seu viginti quatuor pedum altitudine perforatus est, quo facto ipse Serenissimus PRINCEPS X. Kal. Februarii accessit, meque inter comites esse clementissime jussit, ubi omnes quidem in magno hominum concursu caput illud cum dentibus prægrandibus admirabundi contemplati sumus, maxime autem indoluimus, & caput & dentes, exceptis maxillaribus, quos integros fere accepimus, & reliqua ossa, adeo fragilia, consumta carie, situque corrupta jacuisse, ut nullum eorum ex omni parte incontaminatum erui potuerit, sed in plurimas particulas disjecta fuerint. Cum primum fama emanaret, vulgarem simul opinionem de Ossibus Gigantis ea circumferebat, quæ tamen nec mihi, nec aliis prudentioribus arrisit, & viso capite statim evanuit. Postea vero duæ opiniones emerserunt, quarum altera pro Elephanti sceleto, temporis diuturnitate maximam partem petrefacto; altera pro Unicornu fossili, ut vulgo vocant, seu minirali jocantis naturæ fœtu, habuit. Prior sententia mihi cumprimis placet, quam ita defendere aggredior, ut primo ostendam, scelero nostro omnia convenire, quæ ad vera elephanti ossa requiruntur; deinde evincam, non esse minerale fossile, sed animale petrefactum; denique inquiram, quomodo in has terras ipsumque locum pervenerit Elephantus.

Primum ex collatione sceleti nostri cum Anatomia Elephanti, quam Dublini in Hibernia anno M DC XXCI. dedit, Anglicoque idiomate publici juris fecit A. Moulinus, clarissime liquet. Dolendum quidem, ossa nostra non amplius esse integra, ut cum figuris ac dimensionibus Moulinianis accuratius committi queant; ex fragmentis tamen residuis, quantum potero,

col-

colligam. Ante omnia notandum est, quod Moulinus refert in cranio Elephanti exstare magnum cellularum numerum, plerumque triangularium, membranulis obductarum, in quibus multa sint vasa sanguinea, curiose disposita, istasq; cellulas ex tenuibus bracteis osseis factas esse. Enimvero cranium Tonnense non tantum intus concavum & instar tumuli formicarum perforatum fuisse referunt fossores, sed e fragmentis idem liquet manifestissime, que cellulas istas modo oblique, modo directe cranium transeuntes nobis ob oculos ponunt, ex tenuibus bracteis constantes, & maximam partem triangulares: membranulas autem, vasis sanguineis exsiccatis firmissime agglutinatas deprehendimus, colore flavo subrubicundo tinctas, scalpro forte tentatas in frustula dissilire, simulque colorem istum auferre, ut albedo cranii emineat. Præterea quem Moulinus in cranio observat meatum medullæ spinalis, & singularem cavitatem pro cerebro capiendo, in nostris etiam fragmentis apparet, & quam ille metitur distantiam cranii ab uno extremo ad alterum viginti & ¼ digitorum, in nostro dicitur fuisse trium pedum & dimidii, qui cum quadraginta duos digitos faciunt, tum conjecturam nobis præbent, Elephantum Tonnensem Hibernico fuisse ad minimum duplo majorem, quod ex sequentibus clarius patebit. De externa cranii Elephantini forma alius Anglus, Joannes Raius, in Synopsi Animalium Quadrupedum observat, *posticam ejus partem in duos prægrandes sinus seu lobos ita dividi, ut clunes humanos referre videatur; neque ut in aliis multis Quadrupedibus cerebello excipiendo cavitatem, seu alveum productum extrorsum conspicuum habere, sed potius cranii humani figuram imitari.* Obtestor omnes, qui caput in arena jacens viderunt, annon hæc definitio ipsi apertissime conveniat? Saltem imitatio cranii humani adeo manifesta erat, ut antequam integrum erueretur, dentesque prælongos proderet, illi, qui Gigantem credebant, in eo reperisse se putarint, non quod pueri in faba. Cæterum longissimi dentes illi sive cornua, præter crassitiem & longitudinem indicatam simul referebant nativum lævorem, colorem subflavum nigricantibus maculis subinde conspersum, curvaturam, & strias nullis aliorum animalium dentibus cornubusque communes: imo quod maxime notari meretur, superest adhuc cuspis dextri dentis, apertissimo limationis signo conspicua, de qua Plinius libri XIIX, initio *arbore exacuare limareque cornua elephantos* memorat. Neque prætererierim, inter alios, qui ad visendum Tonnense spectaculum

undique adfluebant, venisse etiam mercatorem, qui mul-.. annos in India consumserat, & secundam regulas Indorum, quas sibi probe cognitas dicebat, ex dentibus sive cornubus judicabat Elephantum, nostrum plusquam ducentos annos vixisse. Quam in rem Aldrovandus allegat Aloysii Cadamusti testimonium, *vidisse se aliquando elephantem occisum perquam mediocrem, cujus dentium amplitudo palmos (i. e.* spithamas*) ternos excedebat, eminebant ad duos palmos, verum palmus contectus carne maxillæ immergebatur, ut totus occultaretur, ut sunt aliorum radices dentium; & quoniam eorum SENECTA DENTIBUS COGNOSCITUR, aiebant argumento dentium feræ despicabilis, ipsum haud quaquam annosum fore, si conferretur aliis procerioribus, quorum dentes tantæ sunt magnitudinis, ut vicem postium suppleant, & pro palis sepes muniant, teste Plinio, & ut Nigritæ referebant, nonnullis eo amplitudinis crescunt dentes, ut duodecim palmorum mensuram excedant.* Ultima verba cumprimis ad propositum nostrum faciunt: palmum enim Cadamustus intelligit majorem, quem spithamam alioquin dicimus; duodecim igitur palmi octo faciunt pedes, quæ longitudo est dentium Tonnensium. Non multum hinc abit dens Harduino, Commentatori Plinii novissimo, Dieppæ visus, septenum fere pedum, centum & amplius librarum pondere. Non minores sint oportet, qui postium palorumque vices supplent, memorante plinio, quem superiori ævo Gillius, nostro Tavernier confirmant. Præterea Gillius adserit, eos sæpe ad longitudinem decem pedum augescere, quod exemplis comprobans Aldrovandus Cardanum alibi adducit, referentem, se vidisse non semel dentes, qui ferme sex cubitos, vel incurvi æquarent; qui si recti fuissent, longiores plane fuissent septem cubitis. Nec est, quod pondus centum & amplius librarum in dentibus Tonnensibus quenquam deterreat: reperiuntur enim, quorum singuli pendent 140. libras, qualem apud Batavos vidit amicus; vel 150. sive ducentas Romani ponderis, duodecim unicarum, quales Erasmus Francisci memorat; vel 160. qualem in museo Septaliano describit Terzagus; quin Vartomannus in Sumatra duos vidit, qui appensi libras 336. pendebant. Nobis interea sufficere potest certum Ministri cujusdam Ducalis testimonium, qui aliquot annis in Sumatra aliisque Indiæ regionibus vixit, testaturque dentes sibi visos fuisse longitudine sex vel octo pedum, crassitie duarum & dimidiæ spithamarum, pondere centum & 125. librarum. Veterem disputationem, cornua den-

te-

tesue sint appellandi, non definio; neque tamen negaverim, placere mihi Aldrovandi Bochartique de media illorum natura sententiam, quam origo confirmat, Pausaniæ pridem notata, qui a temporibus superne descendere, & ita foras tendere, non auritus, sed oculatus testis scripsit, viso in Campania elephantis cranio: eundemque situm Tonnenses præ se ferebant, quibus non obstare potest Moulini Raiique observatio, e maxilla superiore eos derivantium, internamque eorum constitutionem ita nobis depingentium, quod *intus concavi sint, & quadam velut medulla, verum compactiore, quæque glandularum aliquam mixturam habere videbatur, repleti:* addit Raius, ex observatione Lewenhœckii, *eos ex conjunctis iisque admodum exilibus tubulis constare, ex intima parte seu cavitate dentis originem trahentibus, & ad circumferentiam ejusdem terminatis.* Cæterum hos tubulos manifestissime in qualibet dentium Tonnensium parte conspicimus, una cum corticibus quasi illis in rotundum extensis, quibus elephantorum dentes singulis vel annis, vel majoribus vitæ interstitiis, distingui videmus; verum, ne quid dissimulem, neuter nostrorum latiori pollet cavitate, quam quousq; capiti seu tempori, vel potius maxillæ superiori, inserti fuerunt; nec majorem Cardanus Aldrovandusque in omnibus agnoscunt, & quanquam ea a Moulino Raioque latius extenditur, non alios tamen, quam juniorum elephantum dentes producere poterunt, seniores autem non alio modo comparatos puto, quam Tonnenses, ejusque differentiæ caussam in eo sitam esse, quod in senioribus tubuli isti corticesque non tantum ad extra augeantur, sed etiam ad intra magis magisque constipentur & coalescant, ac simul medulla compactior glandulisque mixta sensim conglobetur & condensetur. Progredior ad dentes molares, quorum quatuor stupendæ magnitudinis ponderisque in capite Tonnensi reperti fuerunt, iisque exactissime convenit Raii definitio, his verbis concepta: *Os Belluæ quatuor in utraque maxilla dentium molarium massis instructum. Siquidem plurimi dentes in os solidum & durum ita infixi sunt, ut cum eo & inter se unum & continuum corpus efficiant. Dentes hi lineas parallelas undulatas octo vel novem in superficie massæ efficiunt, suntque reliquo osse candidiores. Massæ integræ dentium singularium modo per gomphosin maxillis inseruntur: anterior tamen in superiore maxilla extremitate altera in maxillam infigitur, deinde palato oris parallelωs antrorsum producta, in acutum tandem mucronem desinit qui in sinu ad id facto in extremitate maxillæ excipitur. Incisoribus omnino*

caret.

caret. Equidem his caret etiam noster elephas Tonnensis, singulæ vero massarum molarium constant osse duro & vitri instar candenti, nucleoque; tum insuperficie duodecim lineas parallelas undulatas, sive strias molares habent, reliquo osse candidiores; in quolibet latere sedecim striæ expressæ sunt, totidemque cavitatibus per gomphosin maxillis inserti fuerunt, quas ubi scalpro persoderis, repletas invenies dura quadam atque rubicunda materia, medullæ vasorum nervorumque petrefactæ simillima: præterea parte illa, qua ex maxilla prominuerunt, luculenter apparet lævitas duorum fere digitorum, qualem in Hibernicis notavit etiam Moulinus. Nec est, quod deterreri nos patiamur octonario Hibernicorum numero, quanquam eundem in alio elephanto Peirescium, brachio suo in os belluæ ingesto, deprehendisse Gassendus narrat: pro quaternario enim stant non tantum ex antiquis Aristoteles & Plinius, sed & ex recentioribus Walter Schultze, qui diu in India versatus est, ipseque, ut videtur, Raius, qui alioqui non *in utraq;* sed *in singulis Maxillis* quatuor dentes dicere debuisset. Causam differentiæ quærere licet vel in naturæ varietate, quæ ut in aliis animalibus homineque ipso, ita etiam in elephantis numerum dentium non semper eundem producat; vel in ætatis differentia, ita ut dentibus posterioribus in juventute excisis anteriores, copioso adfluente nutrimento, spatium expleant. Certe quatuor Tonnenses in posteriore sui parte manifestissimas habent extremitates processusque incurvatos, ex quibus liquet, in maxillæ extremitate illos constitisse; eosdem pars anterior ostendit, & qui superiori maxillæ inserti fuerunt, non solum longiores sunt inferioribus, secundum Moulini observationem, sed in acutum quoque mucronem desinunt a Raio observatum: imo omne fere maxillæ explent spatium, quod octo isti apud Moulinum; metitur enim longitudinem anterioris dentis in maxilla inferiori sex digitis cum dimidio, posterioris tribus; totius vero maxillæ $21\frac{1}{4}$ digitis, uti superioris maxillæ octodecim. Fossores Tonnenses discrimen hoc non satis observantes eandem utriusque maxillæ longitudinem dixerunt, trium nempe pedum, sive triginta sex digitorum; dentes autem maxillares sibi invicem insistentes repererunt, longitudinem singulis unius & dimidiæ spithamæ adsignantes, quam tamen accuratiori examine diversam reperi, superiorum quidem propter acutum mucronem quindecim fere digitorum, inferiorum vero quatuordecim. Accipimus autem distantiam maxillarum, quam

iidem dederunt fossores, trium & dimidii pedis, sive 42. digitorum, eaque cum distantia 21. digitorum, quam inter ossa zygomatica sive jugalia statuit Moulinus, collata, denuo deprehendimus magnitudinem elephantis Hibernici Tonnensem bis æquasse: idem confirmat distantia cranii ab uno extremo ad alterum, in Hibernico 20½ digitorum, in Tonnensi trium & dimidii pedis. Nec dubito, quin plura ejus rei argumenta dare possemus, si caput integrum conservatum fuisset; quo plane comminuto his contenti simus oportet. Multo minus ex collatione reliquorum ossium id sperare licet. Præterquam enim, quod pleraque in minutas pariter collapsa sunt particulas, cum ad lucernam effossa prius sint omnia, quam apparente capite mons perfoderetur, exactam sane illorum mensuram numerumque inire nemo cogitavit. Lustrabimus tamen residua fragmenta, non negligentes quorundam ossium dimensiones, a fossoribus indicatas. Equidem nihil dubitare attinet, quin omnia reperta sint, ad absolvendum elephanti sceleton necessaria. Repertæ enim fuerunt vertebræ colli seu cervicis, crassitie quatuor spithamarum in circumferentia, duarum altitudine; quarum adhuc tres optime sibi respondentes supersunt, earumque præcipua monstrat verticem acuminatum. Repertum est os humeri cum acetabulo & capitibus sive globis duobus maximis, adhuc residuis, pedumque anteriorum ossibus, ulnæ, radii, carpi & metatarsi, quorum nonnulla tantæ fuerunt cavitatis, ut manus tota inseri potuerit; singula autem referta non arenis, sed minutissimis medullæ petrefactæ particulis, quæ ori indita non stridorem dentium causantur, arenæ instar, sed in lingua liquescunt gustuque terreo transmutationem istam produnt. Repertæ sunt vertebræ dorsi cum costis adstantibus, sed nihil ex iis integrum evasit; duo tantum fragmenta costarum exigua vidi, alterum crassitie undecim, alterum plus quam septem digitorum: sed Moulinus earum crassitiem non indicavit, longitudine tantum longissimæ 32. digitorum contentus. Idem vertebras caudæ adustæ numerare non potuit, neque nos dare possumus, qui repertam quidem, alio tamen delatam novimus. Repertum porro est os Coxendicis duorum & dimidii pedis longitudine cum acetabulo & inserto femoris capite; Moulinus longitudinem illius non exprimit, sed ossis innominati 25 digitorum: at os coxendicis tertia tantum pars est ossis innominati, reliquas duas, os ilion & pubis, fossores dimetiri neglexerunt. Reperta sunt ossa crurum pe-

pedumque posteriorum, tibiæ, fibulæ tarsi & metatarsi; e quibus adhuc superat pars tibiæ, principio & fine carens, crassa tamen superiori parte 22. digitos, quibus sursum versus sex alios facile accrevisse αὐτοψία docet; inferiori parte habet crassitiem 17. digitorum, indeque rursus duplex emergit crassities ac longitudo Hibernici, cujus tibiam dicit Moulinus longam 19. digitos, rotundam, ubi crassissima, plusquam 14. & ubi tenuissima. 7½. digitos. Hic notanda est major pedum anteriorum præ posterioribus validitas & crassities elephantis propria, & ab Alberto Aldrovandoque explicata. Neque enim tantæ capacitatis est tibia, ut manum intrudi patiatur, quod in quibusdam ossibus, ulnæ sine dubio, licuisse fossores aliique memorant. Denique supersunt bina ex tarsi ossibus sibi invicem contigua, ne quisquam dubitet, illa etiam adfuisse. Omnia isthæc ossa porosa & rimosa sunt, ut in reliquis animalibus, alteriusque planæ formæ, ac dentes, tam maxillares, quam exerti. Situm quoque totius animalis attendere juvat. Cornua sive dentes maximos versus ortum ac septentrionem protendebat; pes anterior sinister lateri capitis adjacebat extensus; dexter sub corpore deorsum inclinatus; sinister posterior in acetabulo incurvatus; dexter denique initio statim repertus & hinc inde distractus fuit. Quæ omnia situm minime naturalem vel ordinarium, sed extraordinarium plane violentumque produnt. Tandem fossores referunt, ossa quidem illa jacuisse debita serie, sed ubi sunt inarticulationes, partim palmi, partim semipalmi, [palmum minorem quatuor digitorum intelligo] spatio distincta fuisse. Quorum ratio in pinguedine, cartilaginibus ac ligamentis, carne denique ac intestinis sita est, quibus putrefactis vacuum locum arena occupavit, artusque pondere suo magis magisque disjunxit.

Hactenus igitur ad oculum demonstrasse me arbitror, MAGLIABECHI CELEBERRIME, ossa Tonnæ reperta Elephantinis exactissime respondere. Nunc ad alterum disquisitionis caput venio, an illa sint unicornu fossile sive minerale in terræ gremio generatum, vel potius animale petrefactum? Equidem nemo rerum Physicarum non prorsus imperitus inficias iverit, dari ejusmodi Fossilia seu Mineralia, calvariarum prægrandium, dentium ossiumque specie efficta: & quomodo *natura tam immanes calvarias, tam immania humani* (adde & animalis) *corporis membra, ad femorum, tibiarum costarum, dentium similitudinem producat*, omnium optime clarissimeque explica-

plicatum dedit Kircherus Lib. VIII. Mundi subterranei Cap. IV. *dicens, Latere in subterrestribus visceribus intra Saxosorum montium hiatus, terram quandam limosam, quam* margam *cum Agricola supra nominavimus, gypseæ materiæ mistam: quæ terra ubi per rimas montium nitrosum fluorem receperit, fit, ut illa veluti cortice quodam gypseo induatur, qui uti cum tempore lapidescit, ita quoque salis nitri splendore albedine sua os proxime æmulatur, utpote candidum rimosum & friabile. Si itaque intra terræ concavitates hæc terra concavitatis rotundæ locum invenerit, nascetur pila* rotunda, *quæ discussa* calvariam *proxime æmulatur; si matrix fuerit disposita sub forma femoris humani* (alteriusve animalis) *aut costæ aut alterius membri, marga in ea contenta superaffuso salnitroso liquore,* femur *humanum minus, majus, maximum & prorsus giganteum, pro matricis magnitudine exprimet. Atque hæc sunt ossa ista, quæ natura producit, & passim ossa gigantum communi hominum persuasione dicuntur; quæ tamen si confregeris, nulla in eis nec medulla, nec medullæ fistulosus meatus reperitur, quod fieri deberet, si hominum* (animaliumque) *ossa forent.* Has observationes suas certissima experientia Kircherus ipse confirmat, visis abs se in pariete antri Panormitani *dentibus parvis, mediocribus, maximis & excessivæ magnitudinis, ea serie, qua natura maxillis animalium inserere solet, infixos, tanta copia, ut centum carros inde onerari posse facile crediderit: alibi protuberabant vertebrarum, genuum, tibiarum & calvariæ vestigia, nullo tamen ordinis nexu, nec quidquam inter omnia osseæ substantiæ vestigia, organizatum, uti sunt caput, manus, pedesque, reperiebatur; unde luculenter admirabilem Naturæ in ossibus, aut ossibus similibus saxis formandis industriam primo se cognovisse fatetur* Kircherus, a Marchione Vintimiglia, lustrationis comite, duo edoctus, nobis maxime proficua: quorum alterum est, *in agro Solonio juxta mare, Drepanum & Panormum inter, ab agricolis vera adhuc erui ossa elephantum, qui præteritorum sæculorum temporibus ab Afris in Siciliam contra hostes in bellum educti, ibidemque interfecti tumulatique sunt, posteris temporibus tandem detectis ossibus, quæ & imperiti passim pro gigantum ossibus venditant:* alterum, *hoc discrimen esse inter ossa vera & a natura minerali producta, quod illa semper tibiarum canales, fistulososque meatus olim medulla refertos retineant, hæc vero solidum lapidem sine ulla tibiarum concavitate mentiantur.* Vides DOCTISSIME MAGLIABECHI, quale discrimen intersit inter vera ossa elephantina ex terris eruta, & mineralia. Age itaque, conferamus

Tonnensia, & simul adspice fragmenta, quæ SERENISSIMUS PRINCEPS meus dono tibi mittit. Equidem nostra tantum abest, ut meatibus medullaribus careant, aut, ne reliquas Kircheri regulas omittamus, nullo ordinis nexu inter se jaceant, nihilque ossium organizatorum contineant, ut potius ea omnia ibi luculentissime exstent omniumque oculos incurrant. Quæcunque enim in Elephanto sunt ossa concava & fistulosa, medullisque referta, ea in nostro etiam sceleto paria faciunt: nec turbare nos debet exertorum dentium soliditas ad eam usque partem, qua in maxilla figuntur, quippe in maximis nativis etiam deprehensa. Omnia porro isto ordine inter se connexa sunt, quem natura requirit, situ violento & extraordinario non impedita. Ossa, quæ Kircherus organizata vocat, & inter mineralia antri Panormitani ossa frustra quæsivit, in nostro sceleto, ne minimo quidem excepto, quod ex reliquiis colligitur, perfectissime comparuerunt. Cranium sane cellulis pro vasis nervisque transmittendis curiosissime distinctum est, nec cavitate cerebri, medullæve spinalis processu destituitur: dentes exerti nativum colorem, lævorem, strias, tubulos, interstitia sive cortices, referunt, imo dexter ab animali vivo limatum se prodit; maxillares descriptioni Raianæ optime convenientes sua gaudent gomphosi, seu cavitatibus sinubusque, quibus maxillæ inserti fuerunt, medulla rubicunda petrefacta adhuc repletis. Vertebræ colli acuminato vertice prædit, & ossa tarsi, sibi invicem respondent: capita maxima seu globi acetabulis suis, costæ spinis dorsi juncta fuerunt. Nec plura ex præcedentibus repeto, cum hæc altius expensa cuilibet persuadeant, non posse naturam ludentem sibique relictam, nec animali, cujus partes sunt, concurrente, corpus ejusmodi organicum omnibus numeris absolutum formare: aut si quis regerere voluerit, dari nonnulla unicornua fossilia vulgo dicta & mineralia, quæ fistulosos meatus habent, illi ex Kircheri principio in ipsa experientia fundato facile reponerem, fossilia isthæc non ex mineralium, sed animalium genere esse, contrariam sententiam probandi onus eidem relinquens. Invictum enim argumentum est, quod in Conjecturis de antiquissimo statu Helmstadii pag. 13. proponit Conringius: *Posse vero naturam, relictam sine omnibus adminiculis, ossa undequaque perfecta condere, qualia in fœtu primum conformantur, deinde in adultis diuturna nutritione animali perfici solent, id vero est ἐν τῶν ἀδυνάτων. Eoque solius naturæ luxuriantis lusui tribuere, confectionem tot in*

usus

ſuſus vitæ conformatorum & omnibus modis abſolutorum oſſium, utique ſine nota ſummæ abſurditatis haud licuerit. Accedit alterum argumentum non minoris ponderis, quod eodem loco Kircherus nobis ſuppeditat, dicens, margam pro diverſa cavitatis ſeu matricis in terræ viſceribus diſpoſitione, diverſa oſſium ſimulacra producere. Licet itaque in arenis Tonnenſibus margam ſuccumque ſeu aquam lapideſcentem, quæ Kirchero fluor nitroſus audit, recondi facile conceſſerim, tamen quis unquam ſibi imaginabitur, cavitatem ſeu matricem ita ibi olim diſpoſitam, ut ſceleton elephanti ſitu extraordinario ſupra deſcripto injectum repræſentarit, quam poſtea marga fluens fortuito deprehenſam repleverit, temporiſque ſucceſſu in iſtam excreverit molem? Certe influit eadem natura, eadem materia, idem calor, idem humor, idem fomentum terræ, eadem generandi ratio, ſed diverſiſſima producta ſunt pro diverſitate oſſium elephanti genuina; quatenus ſunt in capite cellulis dictincta; in dentibus maxillaribus vitri inſtar dura & candentia ſtriis undulatis prædita; in cornubus ſive dentibus prominentibus lævia, flaveſcentia, in cuſpide limata, ſtriata, tubulis ac interſtitiis conſpicua; in reliquis oſſibus poroſa,& plane ad normam rationemque corporis organici formata? Quis inquam, rebus ſic ſtantibus illam in ſententiam ſe unquam abduci patietur? Nonne multo eſt veriſimilior altera Anſelmi Boëtii de Boodt, Rudolphi II. Imperatoris Archiatri, in Hiſtoria Gemmarum & Lapidum lib. II. Cap. 242. qui poſtquam docuerat, *margam lapideſcente & ſubterranea aqua fluente irrigatam vel ſolutam, lactis inſtar fluere per terræ cavitates, abſorptaque ſeroſiore aquæ parte, craſſiorem cavitates implendo ſiſti, & abſumto humori omni coaleſcere, lapidiſque formam & cornuum præ ſe ferre,* quæ Kircheri aliorumque communis eſt opinio, ſubjicit: *Verum ſi lacteus hic humor non in cavitatem, ſed in lignum aliquod vetuſtate arefactum incidat, illiuſque corpus jam leve & poroſum ſubeat, tandemque vel exhalata aquæ tenuioris portione craſſior remaneat, tandem coagulata lignum tranſmutat ejuſque partes ſibi aſſimilat, ita tamen, ut ſpecies ligni noſci & interdum odor deprehendi poſſit. Quod ligno contingit, id etiam cornubus cervinis dentique Elephantis aliiſque quadrupedum partibus, ſi in hujuſmodi loca decidant, contingere poteſt. Hinc fit, cornua iſta foſſilia inter ſe multum differrere, & pauca eandem faciem oſtendere, alia aliqua dentes, tibias maxillas, aliaſve Corporis partes referre.* Hanc ſententiam proxime ad veritatem accedere judicat Olaus Wormius

 mius

mius in Muſeo pag. 54. Quid igitur vetat, epicriſi horum Doctiſſimorum Medicorum acquieſcere, modumque, quo in petram converſa ſunt oſſa elephanti Tonnenſis, verbis eorum exprimere præſertim cum non ſolum dentes elephantis, ſed alias quoque partes quadrupedum, (quidni & omnium maximi?) hac ratione mutari poſſe diſertiſſime fateantur? Devenerat igitur quovis modo ac tempore, (de quo infra diſpiciemus) in collem arenoſum Tonnenſem elephas, cujus oſſa temporis longitudine arefacta calcinavit ignis ſubterraneus, eaque jam levia & poroſa ſubiit lacteus ille margæ humor, & exhalata aquæ tenuioris portione craſſior remanſit, [cujus particulas in oſſibus poroſis ob majorem albedinem ab eorum ſubſtantia facillime diſcernere licet,] & tandem coagulata totum Elephanti Sceleton tranſmutavit ejuſque partes ſibi aſſimilavit, ita tamen, ut ſpecies oſſium interna & externa noſci & forte etiam odor deprehendi poſſit. Ultimum de odore ſubdubitans adjeci, quoniam tentare nondum licuit. Si tamen Boetius odorem intelligit,quem ligna & oſſa petrificata in furno Chymico ſpargunt, id de noviſſimo examine adſeverare poſſum, quod nares propius admoventium idem prorſus adflaverit odor, quem oſſa cornuaque aduſta dare ſolent. Aliquot eboris ſive dentium Elephanti foſſilium exempla protulit Bartholinus poſtremo de Unicornu capite, in medio quidem relinquens, num dentes fuerint in lapideam duritiem compacti ætatis moræque ambitu, an ex prima lapidum mole in certam tantum dentis cornuve figuram effecti a Natura; faſſus tamen, utrique ſuam eſſe rationem, ſi alterutrum nolis; neque ſpernenda petrefactionis exempla cauſaſque adjiciens. Ad eundem modum hæſitabundus pronuntiat de dente maxillari elephantis, alteroque Roſmari in petram ſeu ſilicem converſis, To. I. Actorum Philoſ. & Medicorum Hafnienſium pag.83,84. noſtram tamen ſententiam diſerte amplectitur alioque Roſmari dente illuſtrat Medicus Iſlandus,Arngrimus, in iiſdem Actis To. IV. pag. 182. Eidem apertius favet Antonius de pozzis, Archiater Cæſareus in epiſtola ad Lambecium,quam ipſe Lambecius una cum figura dentis Elephantini maxillaris, Tomo VI. Commentariorum de Bibliotheca Cæſarea appendit pag. 315, 316. Is enim non ſolum dentem iſtum, ſed & femoris tibiarumque oſſa Badenæ reperta pro veris elephanti, ſed petrefactis habet, addito ratiocinio: *quod ſi lapideam mentiatur naturam, hoc accidit a terræ, cui ſepeliuntur, occultis conatibus, quæ*

ſuo

ſuo concentrato archeo ſemina extrabit lapidificationis atque indurat. Plura ejuſmodi oſſa elephantina petrefacta in Romanis cimeliis adſervari ex Celeberrimi Ciampini obſervatione colligo, quam in Ephemeridibus Naturæ Curioſorum an. 1688. pag. 446. deprehendi. Refert enim oſſa quædam miræ magnitudinis effoſſa, femoris, ſcapulæ & vertebrarum quinque, inter quas erat illa cervicis, quæ pondere ſimul 180. libras Romanas excedebant; & a pleriſque pro giganteis habita, cumque aliis ejuſmodi in urbis Cimeliis, Chiſiano præſertim, collata, omnium maxima erant. Dubio autem exorto, an revera Gigantis, aut potius Elephantis eſſent, *ad eruditum amicum Florentiæ commemorantem datæ fuerunt literæ, ut exemplar ſceleti Elephantis, qui in celebri Mediceorum Muſeo viſitur, mittere non dedignaretur; qui petitioni benigne annuens, optatum tranſmiſit exemplar, quare facta cum oſſibus collatione unanimi conſenſu judicatum fuit, tam illa noviter reperta, quam in cimeliis aſſervata Elephantum eſſe, & pro certo habuimus, illorum elephantum fuiſſe, quorum Plinius lib. VIII. cap. 2. & 6. meminit.* Addit Ciampinus, *varia* deinde *alia oſſa lapidefacta denteſque foſſiles* collata fuiſſe. Non diffiteor, OPTIME MAGLIABECHI, cum mihi de oſſibus Tonnenſibus cogitanti hæc in mentem redirent, primum inde ortum conſilium, rem totam tibi exponendi, quod ſpe tenerer haud infirma, litis Romanæ ſceleto Mediceo feliciter ſopitæ exemplo noſtram quoque terminari poſſe. Ratum interim firmumque eſto, ſceleton elephanti Tonnenſis priſtinam oſſium naturam calcinatione ſubterranea, philoſophicæ analoga, maximam partem perdidiſſe, adeoque oſſium calcinatorum inſtar friabile eſſe, ac inſigni adſtringendi robore pollere. Equidem ſi ebori nativo adſtringens vis eſt, quæ tamen guſtu non percipitur, ut Aldrovandus adnotavit; quidni ea potius ſe exerat linguæque adhæreat in ebore, tot annis in terræ gremio latente, calcinato & maximam partem petrefacto? Neque enim oſſa noſtra in lapidem ita converſa ſunt, ut nulla oſſeæ naturæ intrinſeca remanſerint indicia, quæ examine chymico per ignem inſtituto extorqueri poſſint. Id ſane cum apud nos ſuſciperetur, non ſolum in vaſe fictili, quod Retortam vocant, remanſerunt fruſtula oſſium injecta, & colorem figuramque ſpodii, & odorem oſſis cornuque aduſti maniſeſte referentia; ſed etiam phlegma vitreo vaſe, cui Recipientis nomen, exceptum, ſal volatile guſtu, & oleum pinguedine tenui innatante prodiderunt. Poſtea particulæ iſtæ

oſſium

ossium in figuli fornace fortius calcinatæ, albo colore præditæ tubulos striasque dentium elephanti aperte monstrabant; tum elutriatæ & inspissatæ, ut Chymicorum vocabulis utar, tam in sedimento seu lixivio sal crystallinum continebant, quam in phlegmate saporem multo acriorem linguæ gustandum præbebant, oculis jucundo spicularum salinarum innatantium spectaculo relicto. Quæ omnia quidem ex ossibus cornubusque animalium quotidie eliciuntur, nulla tamen hujus generis ex lapidibus, margis aut osteocollis erui possunt, cum lapides ne calcinari quidem sese patiantur, sed in calcem igne degenerent, cujus rationem Kircherus lib. X. Mundi subterranei cap. IV. in *exigua humiditate* quærit, *qua fit, ut partes spirituosæ lapidum ob sulphuris pinguedinem partes fixas in calcem resolvant.* Quis igitur amplius dubitaverit meæ subscribere sententiæ, faterique, vera elephanti ossa Tonnæ reperta, sed igne subterraneo, quem satis prodit odor sulphuris terrestris in phlegmate residuisque particulis, calcinata, & maximam partem petrefacta? quæ caussa est, quod nec sal volatile nec oleum ea quantitate sperare inde liceat, quam ossa recentia suppeditant; idque magis, cum in his etiam ex Medici Angli, Cloptoni Havers, in novissima Osteologia observationibus, sal volatile vix trigesimam, oleum non multum ultra vigesimam quartam ossium partem constituant; tantillum vero in ossibus lapidefactis fere absorptum ejusque vix superesse vestigia, quis iverit inficias? Cæterum alius nonnullis eximendus restat scrupulus, qui negant, ullum in rerum natura elephantem unquam fuisse, cui tantæ magnitudinis ossa conveniant. Enimvero hos ego jubeo securos esse & Indiæ Africæque itineraria adire, in quibus non solum tantæ, sed majoris etiam proceritatis elephantos reperient. Hibernicus quidem Moulini, ad cujus normam nostrum sæpius exegimus, vix major fuerit Antuerpiensi, quem Goropius Becanus apud Aldrovandum accurate dimensus est, ejusque altitudinem octo pedum reperit. In sceleto autem Hibernico longitudo ossis innominati est 25. femoris 28. & tibiæ 19. digitorum, qui simul efficiunt 72. digitos, sive sex pedes: his duos addo pedes pro explendo spatio, quod plantæ pedum, curvatura dorsi, cartilagines, caro denique & cutis requirunt, indeque colligo, quam dixi, Hibernici elephanti octopedalem altitudinem. Cum vero collatio supra instituta docuerit, Tonnensis ossa ad minimum altero tanto majora fuisse, inde

simul

ſimul conficitur, ſedecim circiter pedum altitudine illum eminuiſſe: hæc autem tantum abeſt, ut inſolita ſit, ut potius Julius Cæſar Scaliger Exercitatione 204. eandem diſerte notaverit, ex Indicarum navigationum ſcriptoribus referens, *elephantos ſenum denum pedum excedere proceritatem.* Sed dantur longe majores. Joannes Jacobus Saar in Itinerario refert certum menſuræ genus, *Gobdel* appellatum, tres partes ulnæ (Norinbergenſis, ut arbitror, propter auctoris patriam) æquans, & trecentorum ſive quadringentorum Imperialium pretio æſtimatum, cui vendibiles inſulæ Ceylon elephantos ſubjiciunt, altitudine ſeptem, octo, novem, decem, & undecim *Gobdel*: neque majores viſos ſibi eſſe. Ulna autem Norinbergenſis quatuor circiter digitis ſuperat duos illorum pedum, quos hactenus adhibui: unde ſequitur, menſuram Gobdel circiter eſſe 21. digitorum, adeoque maximum elephantorum Saario viſum pluſquam novendecim pedum altitudinem habuiſſe. Philippus Pigafetta in deſcriptione regni Congenſis Africani fidem facit, veſtigia maximorum ibi elephantorum in diametro quatuor ſpithamas, quæ duos pedes & octo digitos referunt, excedere; in elephante Antuerpienſi calcis ſive plantæ imæ diameter pedis unius & duorum paulo plus minus, digitorum erat: collato utroque diametro deprehendemus, maximorum in Africa elephantum altitudinem octodecim pedes ſuperare. Sed inde ſimul liquet, hodienum elephantos Indicos Africanis majores eſſe, quod Aldrovandus & Bochartus ex antiquis probant ſcriptoribus. Nec dubito, quin ex India fuerit allata *coſta elephanti, quæ in Anatomico Academiæ Leidenſis Theatro oſtenditur, juxta exteriorem flexuram octo admodum pedes longa, & ubi ſpiſſiſſima eſt, circa oſſis ſterni commiſſuram, pedem unum cum tribus unciis circuitu ſuo implens,* a Theodoro Ryckio in Oratione de Gigantibus deſcripta: at longiſſima elephanti Hibernici coſta vix 32. digitorum erat; cumque octo pedes 96. digitos contineant, ſequitur, elephantem iſtum cujus coſta Lugduni Batavorum ſervatur, 24. pedes altitudine æquaſſe: ac tales profecto ad minimum fuerint elephanti Coſrois, Perſarum Regis, ab anonymo Arabe apud Bochartum celebrati: *nonnulli duodecim cubitos proceri erant, quod valde rarum eſt; quia plerique non ſuperant ſeptem cubitos.* Si cubitus in ſenſu vulgari apud nos accipitur, vix duos pedes, i. e. 24. digitos æquat, eoque pacto hi elephanti ejuſdem cum Leidenſi fuiſſent proceritatis: ſed mihi videtur Coſroes elephantos ſuos dimenſus

menſus antiquis Perſarum cubitis, a Golio in Notis ad Alferganum pag. 74, 75. ex ſcriptore Arabe Geodætico explicatis, quorum ſinguli digitos 27. comprehendebant: hoc autem modo quilibet iſtorum elephantum fuiſſet altitudine 27. pedum. O ſtupendam vereque rariſſimam & regio ſtabulo dignam illorum proceritatem! quam quicunque conſideravit, Tonnenſem noſtrum, pluſquam dimidia parte minorem, non adeo mirabitur.

Verum unde tandem in has terras, collemque hunc arenarium pervenit elephas hic, ſolito ſaltem major? Hæc ſane quæſtio, ERUDITISSIME MAGLIABECHI, plurimas curioſorum conjecturas peperit, quorum alii a Romanis mercatoribus, alii ab Attila, alii a Carolo Magno, alii a Comitibus Glichenſibus, alii ſuperiori demum ſæculo, in hanc regionem delatum tumulatumque finxerunt. At præterquam, quod earum ſingulæ ſuis laborant difficultatibus, quas nunc enarrare ſuperſedeo, omnes certe variis argumentis ſimul infringi poſſunt. Cujuſmodi eſt, quod eboris uſus antiquiſſimus credere non permittit, defoſſo ibi elephanto dentes præſtantiſſimos ac longiſſimos haud fuiſſe ademtos; nec tantæ proceritatis bellua ex India vel Africa facile transferri antiquioribus temporibus, aut recentioribus circumduci potuit, & ab aliis obſervatum eſt, non ſeniores ætate, ſed juniores, in Europam deportari; multo minus quiſquam in mortui elephantis gratiam tantæ profunditatis, 24. pedum, foveam fieri curaverit. Maxime autem illis adverſatur ipſa montis arenoſi ratio, quæ diligentius inſpecta nunquam ſe perfoſſam & deinceps rurſus repletam manifeſtiſſime prodit. Primum ſtratum ſuppeditat humus atra quatuor pedum; ſuccedit glarea friabilis duorum & dimidii pedis, cujus medium oſteocollæ tofaceique lapides duorum pedum altitudine explent, ut & ſub ea dimidii pedis ſpatium: ſequitur argilla arenoſa ſex circiter pedum, in qua iterum oſteocolla duorum digitorum, & infra unius pedis altitudine occurrit: hanc excipit alterum glareæ ſtratum ſex circiter pedum, eique demum ſubjacet arena alba & pura, cujus profunditas nondum explorata eſt, quod in ea vix tres pedes effoſſa elephanti ſceleton apparuit. Enimvero ſi unquam perfoſſus injectoque elephante repletus iterum fuiſſet hic collis, minime ſtrata ſtratis ordine impoſita, ſed omnia illa arenarum genera terræ nigræ permixta inveniremus ut quotidie in tumulis fodiendis fieri ſolet: multo minus

to-

tofacei lapides in hanc duritiem coalescere, aut osteocollæ radices suas venasque, per totum montem ad ipsam usque superficiem conspicuas, spargere, tantave quantitate crescere potuissent, ut statim in medio primæ glareæ, quæ atram humum proxime contingit, duos pedes, & sub ea dimidium explerent seque inferius in argillam arenosam extenderent, spatium duorum digitorum & sub ea pedis unius occupantes. Nihil igitur superest, præterquam universale diluvium, in quo periit cum aliis sui generis diversique animantibus elephas noster, undisque immanibus raptus & jactatus, aquis tandem decrescere incipientibus fundum petiit, cui aquæ ista diversarum arenarum strata induxerunt, iisque in superficie exsiccatis atra tandem humus sensim accrevit. Quemadmodum enim diversa arenarum strata satis probant, collem Tonnensem ex diluvio originem trahere, ita altitudo terræ nigræ idem confirmat. Utrumque breviter ostendendum mihi video. Prius faciam præclaris observationibus, a Nicolao Stenone, Medico apud Vos quoque celebri, in Dissertatione de capite canis carchariæ dissecto, quam Myologiæ Specimini adjecit, suppeditatis, quas tamen omnes describere vetat epistolæ ratio. Loquitur quidem ille præcipue de aquatilium animantium partibus, uti sunt ostreorum testæ & similia, cum ex terris eruuntur; sed nihil prohibet, de terrestrium quoque animantium partibus eo modo effossis idem pronuntiare. Etenim colli Tonnensi applicari planepossunt, que Steno refert de terra, unde corpora hæc eruuntur. Nam & iste quibusdam in locis durior est, tophumque & osteocollam continet, in aliis mollior, argilla sabuloque refertus, compositus ex stratis sibi mutuo impositis, & ad Horizontem obliquis. Bene autem arguit Steno, *terram mollem spectat, cum eo molliora sint corpora illa,* (nos elephantis nostri ossa subaudiamus) *minusque contactum ferant, quo profundius latent; tantum abest, producat ea terra, ut potius eadem destruat. Nec est, quodquis credat, ideo molliora ea esse quia necdum perfecta sunt; quæ enim mollia sunt, dum generantur, quodam quasi glutine unitas inter se partes continent, [ut videre est in recentibus pinearum & amygdalorum corticibus,] at hæc corpora omni glutine priuata in pulverem dilabuntur, adeoque mollities ea destructionis, non productionis, argumentum videtur.* Quæ in sequentibus disputat Steno, terram istam non fuisse compactam, cum prædicta corpora ibi producta sunt; eamque aquis olim non solum tectam, sed plane immistam imo pro aquæ sedimento sensim congesto haben-

dam esse, nullo negotio ad collem Tonnensem referri possunt: mihi tantum excerpere quædam placet ex pag. 211, 212. *Quod argilla, & sabulum aquæ vehementius agitatæ immisceantur, præceps torrentium per id generis terras prolapsus, & aquarum a ventis agitatio notius reddidere, quam quod pluribus exponi mereatur. Nec probatu difficile est, in aquis stagnantibus, imo in limpidissimis aquis, sabulum, argillam, & tophos, omnisque generis solida sæpius delitescere.* Quis ergo amplius dubitaverit, collem Tonnæ arenarium ex diluvii sedimento superesse? Plura hanc in rem ex terræ visceribus petita argumenta suppeditat Jacobius Grandius, Medicus Venetus, in epistola de veritate diluvii universalis, & testaceorum, quæ procul a mari reperiuntur, generatione, e quibus tantum tria priora excerpere juvat. *In multis montibus altissimis, non solum Europæ & Asiæ, sed etiam Africæ & Americæ, extant certa vestigia maris, quod illic sedimenta deponens strata produxit uniformia, & horizonti parallela, quod nulla ratio suadet contingere potuisse, nisi tempore diluvii universalis. II. Idem testantur longissimi terrarum tractus, obducti variis collibus arenosis, ex alluentis & turbidi fluidi sedimento ortis, & magnam cum maris fundo similitudinem habentes. III. Magnæ aperturæ montium, fluminum atque torrentium corrosione factæ ostendunt diversa solida ex affuso & supernatante fluido diversis modis diversa corpora comprehendente atque lapidescente producta. Itemque varia sedimenta sibi invicem imposita, veris Conchis, & aliis marinis abundantia.* Reliquas diluvii demonstrationes physicas a Grandio allatas silentio prætereo, de ultima tantum ex fossione puteorum Mutinensium monens, idem argumentum novissime prolixius tractasse Bernardinum Ramazzinum, Medicum Mutinensem, peculiari de fontium Mutinensium admiranda scaturigine Tractatu, quem Celeberrimi Actorum Lipsiensium Collectores favori tuo acceptum ferentes, Calendis Novembris, an. 1692. prolixius recensuerunt. Cæterum de atra humo post diluvium terræ adnascente, multa peculiaria observavit Olaus Rudbeckius, Medicus Suecus, Tomo I. Atlanticæ Cap. VI. quæ aliis quoque doctissimis probata viris, nunc transcribere nihil attinet: ad nostrum tamen collem arenarium si applicare placuerit, sciendum prius est, in illis quidem sylvæ Thuringicæ montibus, qui metalla continent & ex durissimo constant saxo, atram istam humum duorum circiter pedum deprehendi, multoque tenuiorem pro montium declivitate: aliis vero in locis quatuor pedes æquare vel excedere,

dere, cumprimis in vallibus, que illam pluvia ex montibus ad se derivatam exceperunt. Quod uti facit ad Rudbeckii desiderium, altitudinem nigræ terræ in regionibus Suecia calidioribus & pluvia copiosiori irrigatis nosse cupientis, ita vicissim ostendit, altitudinem ejus quatuor pedum in colle Tonnensi a diluvii tempore haud frustra derivari, indeque evinci, nullum elephantem ibi postea sepultum esse. Quid autem vetat, his exteris Medicis Germanum jungere, Hermannum Conringium, qui in Cunjecturis de antiquissimo statu Helmstadii & viciniæ, nostras quoque regiones diluvio inundatas probaturus, triplici potissimum argumentorum genere pugnat, ex marinis conchyliis, ossibus belluarum, & arboribus sive integris sive partibus, quæ cum in altissimis montium jugis, tum sub terra locis profundissimis reperiuntur, petito: nec ea inter præterit *sudem in sepis usum paratam, cornu item uri, quæ Thuringi profundissimis saxorum cavernis repererunt*, quorum istam Salzæ, quæ vix unius horæ spatio Tonna distat hoc in monte Seebergensi, Gothæ nostræ vicino (unde etiam conchylia elegantissima eruuntur) exstitisse memorat Albinus in Misnensium montanorum Chronico Tit. XXII. n. VII. quibus addi forsan merentur arborum folia, lignorum fasciculi, & spicæ culmis adhærentes, quæ omnia petrefacta in lapidicina Tonnensi, non admodum procul a monte nostro, reperta sunt. Singularis quoque est Contingii observatio, his verbis pag. 37. expressa: *Sunt porro arbores illæ fere omnes uno quasi eodemque collocatæ situ - radice nempe inter septentrionem & occasum, cacumine inter orientem & meridiem porrectis: cujus causam non profecto ulla veresimilitudine dixeris jocantem naturam. At prostratas arbores a paludosa terra, per Oceani septentrionalis cæcia aut cauro ventis agitatæ superjecta, id saltem quam simillimum est vero: Præsertim quum ex illa cæli plaga & illis ventis sævientibus, bodieque omni Germanicæ maritimæ oræ pericula inundationum plerumque creari soleant.* Novum hinc meæ sententiæ accedit argumentum, quoniam elephas noster cornua sua versus ortum ac septentrionem protendebat; & quanquam id paullo diversum videtur a Conringiana, notandum tamen est, tantam belluam mari abreptam sese varie mouisse, arbores autem eodem, quo prosternuntur, situ obrutas jacere. Cæterum elephantem undis immanibus agitatum non mirum est, situm plane extraordinarium violentumque tandem acquisivisse ejusque membra putrefacta latius extensa: nec alia forsan de causa dentes exerti sive cornua

introc-

introrſum recurvata fuerunt, quanquam eorum ſitus in delineatione capitis Hibernici apud Moulinum Tab. II. Fig. III. ſimilis fere deprehenditur, accuratius procul dubio expreſſus, niſi pleraque eorum pars aduſta fuiſſet; ut proinde potius a morte vel putredine, quam undis fatalibus id derivandum videatur.

Sed hæc omnia TUO, MAGLIABECHI ILLUSTRISSIME, ac per TE aliorum in italia præſtantiſſimorum in omni ſcientiarum genere Virorum judicio lubens meritoque ſubmitto, felicem me prædicaturus, ſi hanc epiſtolam cum iiſdem, CIAMPINO præſertim, inter præcipua Gentis veſtræ lumina ſplendente, communicaveris, eorumque ſententias ad me reſcripſeris. Sed amplius progredior, collationemque cum ſceleto veſtro Florentino inſtituere cupio: & quoniam tantis locorum temporumque intervallis ſejuncti ſumus, ut exemplar, quale Ciampinus a vobis impetravit, ſperare nequeam maximo ſaltem ſtudio oro & contendo, ut omnium oſſium dimenſiones accuratiſſime excipiantur, cumprimis capitis & dentium, tam exertorum, quam maxillarium; horumque ſimul numerus, illorum vero ſitus & origo, an ex cranio vel maxilla tantum ſuperiori prodeant, & quouſque cavi ſint? exploretur; denique an ſciri poſſit, quot annorum fuerit elephas veſter, quantæ proceritatis, & quando cultro anatomico ſubjectus? Tandem cum Bartholinus extremo de Unicornu capite laudet inter alia Sereniſſimi MAGNI DUCIS FLORENTINI, ſummi omnis litteraturæ Mæcenatis Muſeum, tanquam dentium oſſiumque in lapidem mutatorum frequentia admirandum, eorum quoque rationem cognoſcere geſtio, ac TE favente me impetraturum confido. Habes votorum meorum ſummam, VIR CELEBERRIME, quæ ſi expleveris, & mihi, & curioſis omnibus rem facies longe gratiſſimam, Tuoque nomine digniſſimam. Vale. Gothæ Quinto Nonas Maias, M DC XCVI.

The Author of this Letter has favour'd the Royal Society with ſome pieces of the Bones of the Sceleton of this Elephant, viz. part of the Skull, wherein appear its Cells, ſome of the Teeth both of thoſe that grind, and ſuch as are called Elephants Teeth or Ivory, with ſome other pieces of Bones, all which they found agreable to his Deſcription, and ordered they ſhould be carefully preſerv'd in their Repoſitory.

London: Printed for *Sam. Smith*, and *Benj. Walford*, Printers to the Royal Society, at the Princes Arms in St. *Paul's* Church-Yard. 1697.